

48

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Destinul condamnaților

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

STEFAN ZWEIG

JUCĂTORUL DE ŞAH

* *

DESTINUL CONDAMNAŢILOR

Povestire documentară de locotenent-colonel N. N. NAGAEV

Prelucrare de: P. BARAŞIOV şi V. KITAIN

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

48

STEFAN ZWEIG

JUCĂTORUL DE ŞAH

(Urmare din numărul trecut)

Dar Czenlovic nu jucă: cu dosul mâinii, mătură piesele de pe masa de şah. Nu înţeleseserăm pe dată că astfel abandona partida, capitula înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama că era înfrânt. Neverosimilul se produsese. Un campion mondial, învingător în nenumărate partide, se dădea bătut în faţa unui necunoscut, în faţa unui om care nu pusese mâna pe un joc de şah de douăzeci sau de douăzeci şi cinci de ani. Prietenul nostru, un anonim, îl bătuse pe cel mai tare jucător din lumea întreagă, într-o partida publică. Eram atât de emoţionaţi încât nu ne-am dat seama când ne-am ridicat cu toţii în picioare. Fiecare din noi simţea că trebuie să facă sau să spună ceva ca să dea frâu liber emoţiei încercate şi bucuriei. Singurul care nu se mişcă fu Czentovic. După un lung moment ridică capul şi-i aruncă prietenului nostru o privire îngheţată: „Încă o partidă?” – întrebă el.

– Bineînţeles, răspunse domnul B., cu un entuziasm care-mi făcu o impresie neplăcută, şi se aşeză înainte să-i fi putut aminti că intenţionase să nu joace decât o singură partidă. Cu o grabă febrilă aşeză piesele pe masa de şah, şi degetele-i tremurau în aşa hal încât un pion îi scăpă de două ori din mână şi căzu pe jos. Neliniştea provocată de iritarea lui exagerată se preschimbă în spaimă. Era limpede că omul acesta calm şi paşnic devenise exaltat. Ticul făcea să-i salte tot mai des colţul

gurii, şi tot corpul îi tremura de parc-ar fi fost cuprins deodată de friguri.

– Ajunge! îi şoptii cu voce scăzută, nu mai juca! E de ajuns pentru astăzi, eşti prea obosit.

– Obosit! Ha, ha! hohoti el în gura mare, cu un aer răutăcios. Aş fi putut juca şaptesprezece partide dacă nu ne-am fi lungit atâta! Ceea ce mă oboseşte la ritmul acesta e că trebuie să rămân treaz. Hai, e rândul dumitale să începi!

Ultimele cuvinte, rostite pe un ton violent, aproape grosolan, îi erau adresate lui Czentovic, care-i aruncă adversarului său o privire calmă şi măsurată, dar dură, ca un pumn încleştat. Între cei doi jucători se crease o tensiune primejdioasă, o ură pătimaşă. Nu mai erau doi parteneri care-şi încercau forţele, distrându-se; erau doi duşmani care-ţi juraseră să se distrugă reciproc. Czentovic întârzie mult până ce jucă prima mişcare, şi avui clar intuiţia că o făcea înadins. Înţelesese pesemne că încetineala sa îl obosea şi-l enerva pe celălalt şi se servea de aceasta ca un tactician bine antrenat.

După patru minute mari şi late, deschise jocul în cel mai simplu şi mai obişnuit mod avansând cu două căsuţe pionul care-l acoperi pe rege. Domnul B. Ripostă pe loc cu acelaşi pion, iar Czentovic îşi reluă atitudinea sa exasperantă. Aşteptam cu inima la gură, aşa cum aştepţi tunelul după un fulger orbilor, iar tunetul întârzie, întârzie. „Czentovic nu se mişca. Lent, calm, se gândea şi-mi dădeam tot mai bine seama că încetineala sa e voită şi rea. În aceasta vreme, îl observam pe domnul B. Dăduse pe gât trei pahare cu apă; îmi aminteam de povestirea sa, de setea arzătoare care nu-i dăduse pace în timpul captivităţii. Nenorocitul prezenta toate simptomele unei enervări anormale, fruntea îi era scăldată-n sudoare, cicatricea de pe mână era tot mai roşie, mai pronunţată. Până atunci rămăsese stăpân pe

sine, dar la cea de-a patra mişcare, când Czentovic se cufundase în meditaţiile sale fără sfirşit, izbucni: „Joacă, ce mai aştepţi!”.

Czentovic îşi ridică privirea-i rece,

– Am fixat, dacă nu mă înşel la zece minute intervalul dintre mişcări. Nu joc din principiu mai repede.

Domnul B. îşi muşcă buzele. Sub masă piciorul i se bălăbănea repede, mereu mai repede. Avea să-şi piardă cumpătul, simţeam că lucrul acesta era inevitabil. Şi, într-adevăr, la cea de-a opta mişcare, se produse un nou incident. Domnul B., care indura aşteptările acestea cu tot mai multă nerăbdare, nu se mai putu stăpâni, se aplecă înainte, înapoi şi începu, fără să vrea, să bată darabana cu degetul pe masă. Czentovic îşi ridică capul său mare:

– Aş îndrăzni să vă rog să nu mai bateţi aşa! Mă stânjeniţi... Zgomotul acesta mă împiedică să joc.

– Ha! Hha! am observat! râse scurt domnul B,

Czentovic se roşi:

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă el cu glas aspru şi rău.

Domnul B. râse iar, cu un râs sec, ironic.

– Nimic. Numai că sunteţi foarte nervos.

Czentovic îşi plecă capul şi tăcu. Lăsă să treacă şapte minute, ca să joace mişcarea următoare, şi partida continuă în ritmul acesta ucigător. Czentovic parcă împietrise. Ca să se hotărască îl trebuiau acum zece minute. Iar purtarea partenerului său era din ce în ce mal ciudată. Părea că uitase de partida pe care o juca şi se ocupa de cu totul altceva. Nu se mai plimba prin cameră, ci rămăsese aşezat nemişcat pe scaun. Privea în gol cu ochii rătăciţi şi bâiguia fără încetare cuvinte lipsite de înţeles. Se pierdea oare în calcule interminabile sau juca altă partidă, aşa cum bănuiam eu? – fapt este că atunci când îi venea rândul să joace, trebuia să-l readucem de fiecare dată la realitate. O clipă îi era de ajuns ca să se

orienteze. Totuşi eram din ce în ce mal convins că ne uitase pe toţi, chiar şi pe Czentovic, şi că era cuprins de o criză de demenţă rece, care putea izbucni dintr-o clipă în alta cu violenţă.

Într-adevăr, lucrul acesta se şi produse la cea de-a nouăsprezecea mişcare. Czentovic abia jucase, când domnul B. îşi împinse nebunul trei căsuţe mai departe, fără să privească masa de şah, şi strigă atât de tare încât tresăririrăm: „Şah! Şah la rege!”.

Ne aplecarăm curioşi asupra mesei de şah, dar toţi am rămas uimiţi de ceea ce urmă. Încet, nespus de încet, Czentovic ridică capul şi ne privi unul după altul – lucru pe care nu-l făcuse niciodată până atunci. Pe buze i se schiţă un rînjet batjocoritor şi satisfăcut de parc-ar fi încercat o nemărginită fericire. După ce se bucură din plin de acest triumf, încă neînţeles pentru noi, ne spuse, adresându-se tuturor, cu o politeţe afectată:

– Regret, dar nu văd cum s-ar putea să am şah la rege. Poate că unul din dumneavoastră vede mai bine!

Examinarăm situaţia şi apoi ne uitarăm neliniştiţi spre domnul R. Regele lui Czentovic era complet acoperit de un pion – până şi un copil şi-ar fi putut da seama de asta –, deci nu putea fi vorba de şah la rege. Să fi mişcat oare anapoda aprigul nostru prieten, fără să vrea, vreo piesă? Tăcerea generală îl făcu să-şi vină în fire, examina la rândul său masa de şah şi începu să spună bâlbâindu-se puternic:

– Bine, dar regele trebuie să se afle la f7… nu-i la locul lui, nu e şi pace! V-aţi înşelat! Totul e greşit pe masa asta… pionul ăsta e în g5, şi nu în g4… e alta partidă… e…

Se opri brusc. Îl apucasem de braţ şi îl ciupisem atât de tare, încât simţi în ciuda rătăcirii sale. Se întoarse şi mă privi cu ochi de somnambul: „Ce s-a întâmplat? Ce vrei de la mine?”.

– Remember![1], doar atât îi şoptii şi-mi trecui degetul pe cicatricea de la mână. Îmi urmări mişcarea, ochii i se întunecară şi se uită ţintă la dâra roşie. Deodată începu să tremure, şi un fior îl zgudui din cap până-n picioare:

– Pentru dumnezeu murmură el cu buzele albite. Am spus oare ceva nelalocul lui. „nu cumva sunt iar…?"

– Nu, făcui eu încetişor. Dar încetează să mai joci, e timpul. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus doctorul!

Domnul B. Se ridică numaidecât.

– Te rog să-mi ierţi prosteasca mea greşeală, spuse el înclinându-se în faţa lui Czentovic, tot atât de politicos ca înainte. Ceea ce am spus e o absurditate, desigur. Mata ai câştigat.

Apoi se întoarse spre noi:

– Vă cer şi dumneavoastră scuze, domnilor. V-am prevenit însă să nu vă puneţi prea mari speranţe în ştiinţa mea. Iertaţi acest incident ridicol – e ultima oară în viaţa mea când încerc să joc şah.

Se înclină încă o dată şi plecă toi atât de misterios şi de discret cum se ivise. Eu eram singurul care ştiam de ce acest om nu se va mai atinge vreodată de o masă de şah. Ceilalţi rămaseră locului, cu conştiinţa vagă că scăpaseră din nu ştiu ce primejdie.

– Damned fool![2] mormăi MacConnor, decepţionat. Czentovic se ridică ultimul de pe scaun: înainte de a pleca se mai uită o dată la partida începută:

– Păcat, spuse el mărinimos. Treaba nu mergea prea prost. Ca diletant, domnul acesta are un talent remarcabil.

Sfârşit

(În româneşte – după versiunea franceză – de J. POPPER)

---

1 Aminteşte-ţi (în limba engleză)
2 Nebun blestemat (în limba engleza)

DESTINUL CONDAMNAŢILOR

Povestire documentară de locotenent-colonel N. N. NAGAEV
Prelucrare de: P. BARAŞIOV şi V. KITAIN

Nu de mult a avut loc la Moscova o conferinţă de presă la care au luat cuvântul în faţa ziariştilor sovietici şi străini, agenţi americani trimiţi în U.R.S.S. Ei au demascat în mod convingător pe foştii lor stăpâni de peste Ocean şi acţiunile actualului guvern al S.U.A. îndreptate împotriva ţărilor din lagărul socialist.

De la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite, reprezentanţii Uniunii Sovietice au vorbit de nenumărate ori lumii întregi despre amestecul grosolan şi condamnabil al S.U.A. în treburile interne ale statelor iubitoare de pace. Azi vom începe să publicăm povestirea documentară „Destinul condamnaţilor” de N. N. Nagaev – participant la cinci operaţii de lichidare a unui grup de membri ai serviciului american de spionaj.

LENKA KLIMOV „FUGE” PESTE GRANIŢA…

Lenka Klimov sta tolănit pe iarbă la vreo sută de metri de gara Marţevo, Era a doua zi de când se tot învârtea pe acolo şi încă nu reuşise să se urce în tren. N-avea bilet de tren, iar fără bilet nu i se dădea voie nici măcar să se apropie de vagoane. Soarele încălzea puternic pământul şi iarba. Marea de Azov, care se întindea ceva mai încolo, parcă se evapora văzînd cu ochii. Marea era netedă ca

oglinda, iar valurile ei leneşe şi mici se rostogoleau în depărtare, dispărând pe neobservate în dosul unui văl de ceaţă. Undeva departe, pe luciul mării, se zăreau câteva bărci pescăreşti. Văzându-le, Lenka se întrebă dacă nu ar fi bine să încerce să câştige ceva bani oferindu-şi pescarilor serviciile sale.

Cu vreo două luni în urmă, Lenka îşi părăsise slujba de la Fabrica de sticlă din Tkvibuli şi plecase în căutarea fratelui său, Ivan. De când i-a murit mama la Aşhabad, Lenka n-a primit de la fratele său decât o singură scrisoare. Plicul îl pierduse, dar îşi amintea că fratele lui era pe undeva prin Vologda. El nu reuşi să ajungă în Vologda şi nimeri tocmai în Gruzia. Acolo se angajă la o fabrică de sticlă, unde lucră aproape o jumătate de an. Îi era greu singur şi de aceea hotărî să plece în căutarea fratelui său, Ivan. De atunci, de trei ori fusese prins fără bilet şi fără legitimaţie, dar de tot atâtea ori fusese lăsat liber, căci nu era decât un copilandru. Ieri, de pildă, l-au predat la gara Marţevo, dar cum să meargă mai departe nu i-a spus nimeni… La mesele de lângă gară se adunaseră femeile pentru a vinde călătorilor din trenul de Moscova peşte prăjit sau uscat şi raci fierţi. Pe mese erau grămezi de raci, Când îi vedea, lui Lenka i se tăcea negru în faţa ochilor. Bietul băiat nu mâncase ca lumea de două zile încheiate.

– Ţi-e urât, frăţie, hai? zise cineva în spalele lui Lenka.

Alături de el şedea pe un mic geamantan un bărbat. Umerii săi înclinaţi erau acoperiţi de o cămaşă de mătase, ceafa îi era arsă de soare, iar ochii lui albaştri zâmbeau cu vioiciune de sub nişte sprâncene late şi drepte,

– Fumezi? zise necunoscutul întinzînd lui Lenka un pachet de „Kazbek”, Lenka luă ţigara, o aprinse, dar nu zise nimic,

– Ce vreme frumoasă, tocmai potrivită pentru a te

odihni…! spuse vesel necunoscutul. Nu-mi vine să plec de aici, dar n-am ce face, trebuie să plec… Dar tu de ce taci? îl întrebă el pe Lenka.

– Ce te priveşte?

– Uite, mă plictisesc. Tot singur şi iar singur. Am hotărât să-ţi cer voie să te însoţesc. Vrei să ne odihnim împreună?

– Nu eşti bătăuş? zise Lenka arătând spre cicatricea care brăzda obrazul stâng al necunoscutului de la tâmplă până la bărbie.

– Da' de unde, frăţioare, ştii tu ce sunt eu? Uite, zise el arătând spre cer – unde un avion reactiv tocmai lăsase o dâră alburie. Această dâră plutea deasupra pământului şi se părea că se sprijină cu unul din capete tocmai în mare.

– Doar nu vrei să spui că eşti pilot?

Necunoscutul dădu din cap cu modestie şi zise cu un ton prietenos:

– Ei, hai să facem cunoştinţă: Nikolae Platonov, pilot de încercare al uzinei N. Dar tu?

– Eu sunt Klimov Lenka.

– Ei bine, Lenka, haide să mâncăm ceva. Tot aşteptând trenul spre Taganrog, mi s-a cam făcut foame.

Lenka bău cu nespusă plăcere iaurtul călduţ, cu spumă trandafirie şi înfulecă plinea de casă cumpărată de la femeia care vindea de-ale gurii. Platonov curăţa alene racii, privea cu atenţie la băiat, asculta povestea încurcată a vieţii acestuia. Când se aşezară din nou pe iarbă şi aprinseră ţigările, Platonov oftă:

– Şi eu am fost hoinar, dar, iată, am devenii om. Uite ce, spuse el cu hotărâre, tu îmi aminteşti de frate-meu, care a pierit în timpul războiului. Dacă eşti băiat de treabă, te iau cu mine. Acum merg la odihnă, nu departe de Borjomi, în satul Dvirl. Ai auzit de satul ăsta? Mergem împreună, ne odihnim, iar după aceea ne întoarcem la

uzină. Îţi ajut eu să-ţi croieşti drum în viaţă…

Lenka răsuflă uşurat: mai bine să amâne căutarea lui Ivan, murgind cu băiatul acesta, decât să vagabondeze prin gări.

– Ei, ce zici? întrebă Platonov.

– Merg, răspunse Lenka. Numai…

– Măi, băieţaşule, zise râzând Platonov, ce, nu crezi? Vrei să-ţi arăt foaia de drum?

– Bine, lasă… În Tkvibuli însă trebuie să merg la fabrică să-mi iau actul de naştere.

– Bine zici, băiete… Fără act de naştere nu te primesc nici la uzina noastră; la noi sunt severi în această privinţă.

Apoi făcură o baie în mare şi în timp ce se odihneau pe nisipul cald şi uscat, Platonov îşi expuse mai pe larg planul. Trebuia să meargă pentru o oră la Taganrog, iar a doua zi dimineaţa urma să se întâlnească tot aici pentru a pleca în Gruzia.

– Ca să nu rabzi de foame, uite, ia cincizeci de ruble, zise cu bunătate Platonov. Când vei fi mare şi vei deveni om în toată regula, mi-i vei restitui. Oamenii buni nu te lasă să pieri… zise el bătându-l pe Lenka pe umeri, Până scara se împrieteniseră la cataramă. Asupra lui Lenka făceau o impresie grozavă mâinile musculoase ale lui Platonov, mişcările-i hotărâte şi chiar cicatricea, care la început îi inspira neîncredere, acum îl făcea pe noul prieten un adevărat erou în ochii lui. Toată noaptea următoare, Lenka nu inchise un ochi: îi era frică ca nu cumva Platonov să-l fi înşelat şi să nu se mai întoarcă. Dar Platonov se întoarse.

Iată-i dar plecaţi spre Borjomi. Acum Lenka nu mai avea teamă de controlori şi miliţieni, pentru care el era „fratele” lui Nikolai Platonov, pilot de încercare al uzinei N.

Dis-de-dimineaţă trenul sosi în Borjomi, Lenka

cunoştea gara aceasta drăguţă, clădită din piatră albă, înconjurată de munţi acoperiţi cu păduri de conifere.

Lenka nu ştia care era mai departe itinerarul lui Platonov.

– Cum, nu ţi-am spus? zise cu mirare Platonov. Am o soră căsătorită cu preşedintele colhozului din Dviri. O duc bine, ne vor primi pe cinste! Într-acolo o pornim acum. Actul de naştere îl iei la întoarcere…

Lenka fu de acord. Nu departe de gară, Platonov opri un camion şi se înţelese la repezeală cu şoferul, un gruzin, care căzu la învoială să-i ducă la locul cuvenit în schimbul unei sute de ruble. Lenka nu cunoştea drumul, dar Platonov îl încredinţă că până în sat nu sunt mai mult de şaizeci de kilometri.

După ce camionul trecu podul peste Kuro, Platonov bătu în cabina şoferului: „Opreşte! Coborâm să ne mai odihnim puţin”.

– Păi, nu trebuia să mergem la Dviri, de ce am coborât? întrebă mirat Lenka.

– Nu-i nimic, nu mai avem mult, răspunse Platonov. Prea scutura maşina, Îmi venea rău, de aceea am coborât…

"E pilot şi i se face rău…" – îşi spuse Lenka, dar Platonov, apucând geamantanul şi făcând şoferului cu mâna porni pe o cărare abia vizibilă care ducea în adâncul pădurii.

– Am obosit, zise el. Hai să ne odihnim puţin la umbră. Grozav îmi place aerul de munte… Avem tot timpul să ajungem..

Se aşeză lângă un brad rămuros şi scoase din geamantan două sandvişuri. Apoi porniră din nou prin pădure. Mergeau deja de o jumătate de oră. Lenka observa că pe măsură ce mergeau mai departe, cu atât pădurea devenea tot mai deasă şi mai liniştită

– Haide să mai stăm puţin jos, zise în sfârşit Platonov,

iar Lenka, trântindu-se pe iarbă, aţipi. O uşoară lovitură îl deşteptă: când deschise ochii, se cutremură: Platonov stătea în faţa lui cu un pistol în mână: „Uite ce este, Lenka! De acum vei merge acolo unde te voi conduce eu”.

– Unde? întrebă speriat Lenka, îndepărtându-se de Platonov.

– Peste graniţă, în Turcia!

– În care Turcia?... Trebuie să-l caut pe frate-meu. Lasă-mă!

Platonov începu să arunce vstolul dintr-o mină în cealaltă cu multă indemânare ţi zise rizând:

– Nu face pe prostul! Dacă strigi, să ştii că ai să întâlneşti pe fratele tău tocmai pe lumea cealaltă! Mi-ai plăcut şi eu ţie de asemenea. Nu sunt pilot şi n-am nici surori, căci au pierit de mult... Tu ce vrei? Până acum ai trăit ca un vagabond, ai răbdat foame, dar dincolo de graniţă vei putea să petreci după pofta inimii. Eu mi-am făcut datoria, stăpînii mei nu sunt zgârciţi, iar eu nu te voi părăsi la nicio cumpănă.

Gândurile lui Lenka se perindau cu viteză fantastică. Aici, în pădurea asta pustie, el se simţi deodată ca un biet puişor în faţa acestui om înalt şi solid. „Secătură!.. – îşi spuse. E în stare să mă omoare...” şi începu să privească cu ură la gâtul solid şi la mâinile musculoase ale lui Platonov, la cicatrice şi la ochii lui reci. "Mă omoară, secătura – îţi zise din nou Lenka. Ce-i de făcut?"

Platonov era calm: „Nu-ţi fie teamă de graniţă, eu ştiu cum s-o trec. Cu mine tu nu rişti nimic. Dimpotrivă, vei deveni om, vei cunoaşte lumea, te vei îmbogăţi...”.

Platonov băgă pistolul în buzunar: „Cu mine nu pieri... Hai să ne continuăm drumul până mai e lumină Dar să nu încerci să fugi: să ştii că nimeresc la sigur cât colt-ul meu...”.

Mai merseră aşa încă vreo trei kilometri. După soare

Lenka îşi dădea seama că merg spre sud, către graniţă.

Către seară Platonov se opri într-un luminiş şi săpă cu cuţitul o groapă. Apoi scoase din geamantan un vraf de acte pe care le băgă prin buzunare. Lenka observă că acestea erau buletine de populaţie, cărţi de muncă, livrete militare şi alte adeverinţe. După aceea Platonov băgă în geamantan un pachet cu bani şi îngropa totul în pământ Desfăcând cureaua de la pantaloni, scoase de sub maiou un fel de batistă şi o întinse pe iarbă. Era harta raionului Borjomi, tipărită pe mătase foarte fină.

– Uite, în direcţia asta mergem noi!…

Aprinzând o lanternă mică, Platonov se aplecă deasupra hărţii:

– Cărarea asta dinspre sud, către graniţă. La stingă e satul Ahalţâhi, la dreapta Ciobishevi. Noi mergem drept înainte. Incă cincisprezece kilometri şi nici dracu' nu ne mai prinde. Înţeles?...

ÎNCERCUIREA

Lenka înţelesese deja totul. Privind în jurul său, el şi aştepta momentul prielnic pentru a se pierde în beznă, ca să strige să dea alarma şi să prindă pe acest netrebnic cu ajutorul sătenilor. Dar Platonov îl urmărea cu atenţie pe Lenka şi la orice mişcare suspectă băga mâna în buzunar; „Să stai liniştit, auzi?”.

Lenka se aşeză desperat pe iarbă şi în acel moment simţi sub mână o bucată grea de piatră.

– La miezul nopţii, după schimbarea posturilor, vom trece graniţa. Bagă de seamă să nu faci zgomot trecând peste pietre. Mâine dimineaţă îţi voi face cinste cu whisky, spuse visător Platonov aşezându-se alături de Lenka şi scoţându-şi ghetele. Cred că-ţi va plăcea acolo. Tu ce părere ai?… întrebă el aplecându-se spre piciorul stâng pentru a desface şiretul ghetei. Platonov nu reuşi

să afle părerea lui Lenka în privinţa whisky-ului. În momentul când se aplecă, Lenka apucă piatra cu mâna-i firavă şi, adunându-se din toate puterile, o trimise în capul lui Platonov scoţând în acelaşi timp un strigăt desperat. Platonov scoase un geamăt, se sculă, se uită la Lenka fără a înţelege ceva şi căzu cu faţa în iarbă.

Lenka o luă la fugă prin pădure. După ce fugi vreo sută de metri începu să strige: „Ajutor, ajutor!” Dar pădurea tăcea, şi Lenka o luă din nou la fugă, Deodată cărăruia pe care alerga Lenka îl scoase la un mic sat gruzin. Mai târziu află că acesta era satul Clobishevi. În sat era linişte. Numai două trei ferestre luminate erau o dovadă că acolo oamenii nu s-au culcat încă. Pierzându-şi răsuflarea, Lenka căzu pe cerdacul primei case.

– Nene, strigă el când ieşi din casă un bărbat, în pădure este un spion! Eu l-am lovit cu piatra… Ar putea să dispară… zise cu grabă Lenka. Are şi pistol… Peste câteva minute, directorul şcolii din sat, Saralidza, la a cărui casă se oprise Lenka, telefonă la secţia raională a securităţii de stat din Borjomi, iar flăcăii din sat începură să trezească pe cei mai vârstnici.

Când Lenka îşi reveni din oboseală, povesti maiorului de securitate Pohcivadze şi căpitanului de miliţie Gacecâvadze despre „prietenul” său, despre felul cum şi-a pus încrederea în el, cum a plecat cu acesta, cum l-a lovit în cap cu piatra. Maiorul telefonă grănicerilor, le povesti cele întâmplate, şi după douăzeci de minute se şi iviră câţiva grăniceri cu un câine.

Toată noaptea a durat urmărirea, dar fără să se dea de urmele lui Platonov. Maiorul Pohcivadze înşirui oamenii de-a lungul drumului şi la ieşirea din pădure, încercuind astfel locul unde se aflase spionul câtva timp mai înainte. La graniţă se întăriră posturile de grăniceri. Dimineaţa urmărirea fu reluată.

Spre ziuă, Pohcivadze şi comandantul sectorului de

grăniceri împărţiră pe ofiţeri şi soldaţi, miliţieni şi săteni în patru grupuri. Două grupuri trebuiau să cerceteze pădurea, una să păzească malurile râului Kuro, iar al patrulea să ocupe şoseaua ce ducea spre satul Dviri. În pădure era linişte. Curând ajunseră la luminişul în care Lenka şi Platonov s-au oprit ultima dată. „Caută urma…!” – ordonă câinelui soldatul ce-l ducea şi lăsă mai liberă cureaua.

Clinele se aruncă spre locui unde iarba era bătătorită, dădu semne de nelinişte, mârâii nervos şi tăcu.

– Caută, caută! repetă soldatul, dar câinele se aşeză pe labele dinapoi şi încet, ca şi cum ar fi vrut să se scuze, dădu din coadă.

– E clar, tovarăşe comandant! Spionul s-a folosit de o fiolă cu lichid derutant, pe care a strivit-o cu pantofii şi de aceea Alfa nu poate prinde urma…

– Păcat!… Dar să nu zăbovim. Vom căuta în continuare. La amiază, urmăritorii încă nu dăduseră de urma lui Platonov.

De abia pe la ora trei, acesta îşi făcu apariţia când ieşi din pădure şi porni cu precauţie spre satul Dviri. El văzu de departe oamenii care stăteau pe pod şi intră din nou în desiş, hotărând să aştepte până va trece pericolul şi apoi să treacă cu orice preţ râul pentru a se ascunde. Oamenii nu-l văzuseră. În schimb, o femeie de serviciu de la şcoala medie din Dvirl, Sofia Gheorghievna Lomsadze, întorcându-se de la grădină, observase cum un om suspect fugea spre pădure; spre a nu-i atrage atenţia, ea se prefăcuse că nu-l vede. Mătuşa Sofia, cum o numeau cei din sat, îl căută pe secretarul de partid, Livan Vartanov, şi peste o oră grupul lui Pohcivadze, miliţienii şi colhoznicii înconjurau cu un inel de nepătruns desişul de măcieşi.

– Te somez să te predai, eşti încercuit! strigă Pohcivadze când grupa lui era aproape de tot de desiş.

Urmară două focuri de pistol. Gloanţele şuierară pe deasupra capetelor. „Nene, aveţi grijă! Are grenade, eu le-am văzut!” – şopti cu frică Lenka.

– Tu, băiatule, ascunde-te pe după pietroaie! spuse Pohcivadze împingând pe Lenka spre un loc mai ferit.

– Pentru ultima oară, te somez să te predai! repetă Pohcivadze. Altfel deschidem focul!

Minutul de tăcere care urmă păru o veşnicie. Apoi se auzi un foşnet: din tufişuri apăru un pistol şi după el Platonov în persoană. El ridică mâinile şi se îndreptă spre Pohcivadze.

– A, nici erai? şopti ei văzându-l pe Lenka... De-aş fi ştiut, te-aş fi înecat în mare...

– Încetează discuţia, eşti arestat! ordonă Pohcivadze.

...În timpul percheziţiei s-au mai găsit la Platonov un pistol „Walter”, cu 27 de cartuşe, o grenadă sistem „Milts”, o fiolă cu otravă, un pistol-stilou, patru buletine de populaţie sovietice, zeci de adeverinţe diferite şi douăzeci şi două de mii de ruble.

Într-o oră, Platonov fu dus în Borjomi. La interogatoriu el mărturisi că este un agent al serviciului american de spionaj şi că a fost paraşutat în raionul Rovno în noaptea de unu spre doi mai. În aceeaşi zi, geamantanul îngropat în pădure fu sigilat şi trimis de Pohcivadze împreună cu spionul Platonov la Moscova, la comitetul securităţii de stat.

UN TELEFON PUNE CAPĂT MINCIUNII

Într-o cameră nu prea spaţioasă se aflau doi inşi: anchetatorul Panteleev şi arestatul Platonov. Cu mâinile pe genunchi el şedea în faţa maiorului, la vreo cinci paşi de el. Platonov asculta lieze întrebare cu mare atenţie, ca şi cum ar fi vrut să o memorizeze şi să-i ghicească scopul. Era a patra oară când Platonov stătea în această

cameră în faţa acestui anchetator tânăr, dar talentat. Cu o zi înainte, lui Platonov i se luaseră amprentele. El ştia prea bine de ce i s-au luat amprentele, dar nu putea să-şi dea seama ce o fi aflat maiorul cu ajutorul lor, şi asta îl obseda tot timpul.

Dar nici maiorul nu era lipsit de griji. Deşi generalul Gubanov nu-l grăbea, el îşi dădea seama prea bine că acesta aştepta cu nerăbdare rezultate palpabile din partea anchetei. Timpul era preţios: se putea ca Platonov să nu fi venit singur şi prin urmare pe undeva să acţioneze nevătămaţi şi alţi duşmani, care trebuiau prinşi şi demascaţi.

– Care e numele dumitale adevărat?...

Deşi auzea a nu ştiu cita oară această întrebare, Platonov tresări. Anchetatorul nu observă însă nimic.

– Platonov, Nikolai Kuzmici...

– Ai spus că eşti născut în satul Deakovo, raionul Susaninsk, regiunea Kostroma. Aşa e?

– Da, acolo m-am născut. Iu 1935 mama s-a mutat în Kostroma. Eu învăţam prost N-am reuşit să termin nici măcar patru clase. M-am încurcat cu nişte hoţi şi am fost judecat de două ori... În 1945 am fost chemat în armată. Fiindcă nu mă împăcăm cu disciplina, după două luni am dezertat. După ce am rătăcit mai mult timp prin oraşele ţării, ocupându-mă cu furtişaguri, am hotărât să fug peste graniţă.

– Cum ai reuşit să faci acest lucru?

– După ce am luat această hotărâre, am plecat la Borjomi şi de acolo m-am îndreptat spre graniţa turcească, de-a lungul râului Kuro. În zorii unei zile am trecut barajul de sârmă ghimpată şi am pătruns pe teritoriul Turciei. Grănicerii turci m-au dus la Erzerum, unde am fost supus unui interogatoriu de către un turc şi trei americani.

– Şi după aceea?

– După aceea ani fost dus la München. După şapte zile de interogatoriu, americanii mi-au declarat că dacă nu sunt trimis de organele sovietice şi nu doresc să ajung la închisoare, trebuie să le îndeplinesc ordinele. Am acceptat condiţiile… Nu mult după aceea am fost dus în altă parte, unde am urmat timp de şase luni cursurile unei şcoli de spionaj.

– Care-ţi era numele conspirativ?

– Vladimir.

– Ce legendă a fost elaborată pentru dumneata?

– Conform legendei, eu eram născut în regiunea Kosiroma, raionul Susaninsk, dar nu în satul Deakovo, ci Kostilovo. În timpul războiului, am fost ăn armată, iar în 1948 am fost lăsat la vatră.

Telefonul de pe masă zbârnâii. Panteleev ridică receptorul şi în timp ce asculta şi nota ceva pe o foaie de hârtie, Platonov îl urmărea cu atenţie.

– Foarte bine! Mulţumesc… spuse Panteleev şi agăţă receptorul,

OBIECTELE DIN PĂDUREA TUMANSK

În dimineaţa de 2 mai, generalul Gubanov primi aproape în acelaşi timp două ştiri alarmante. Ambele se refereau de fapt la unul şi acelaşi lucru. Prima ştire venea de la Direcţia generală a corpurilor de grăniceri, iar a doua – de la organele de securitate ale Ucrainei. La ora 1 şi 35 de minute, în ziua de 2 mai, la distanţa de 32 de kilometri de Vladimir-Volânsk, în direcţia sud-vest, grănicerii au auzit zgomotul motoarelor unui avion necunoscut care trecea graniţa. Avionul zbura la o altitudine de 400 m înspre Uniunea Sovictică.

Alţi grăniceri, precum şi posturile antiaeriene, au auzit la 36 de kilometri mai la nord-vest de Vladimir-Volânsk, la ora 2 şi 57 de minute, de asemenea, zgomotul unui

avion. De astă data, el se îndrepta spre Polonia. Gubanov reciti de câteva ori aceste documente şi le introduse apoi într-un dosar liber pe care i-l adusese ajutorul său.

– Începem o nouă operaţie. Din nou ne-au venit „musafirii”, zise generalul. Aflaţi de urgenţă de la comandantul corpurilor de grăniceri ce li s-a comunicat de la statul-major al A.A.A!

După ce ajutorul său părăsi încăperea, Gubanov luă receptorul telefonului şi vorbi mai mult timp cu oraşul Vladimir-Volânsk, apoi cu comandanţii organelor de securitate ale altor regiuni de graniţă ale Ucrainei, dându-le directivele necesare.

*

Comandantul secţiei securităţii de stat a raionului, maiorul Pilipenko, se apucă de treabă imediat după primirea ordinului. Până la sfârşitul zilei următoare nu obţinu însă niciun rezultat. Prin împrejurimi totul era liniştit, iar oamenii din partea locului, care se cunoşteau bine unii pe alţii, nu observaseră nici un străin suspect printre ei

După câtva timp, în ziua de 6 mai, în faţa maiorului se prezentă pădurarul Egor Ivanovici Oslapenko, care lucra de douăzeci de ani în cadrul acelui ocol silvic, aşa că-şi cunoştea pădurea din fir-a-păr. Bătrânelul era întotdeauna vesel, dar de astă dată expresia serioasă a feţei şi încetineala cu care se aşeză pe scaun îl făcură pe maior să presupună că s-a întâmplat ceva. „Ce vânt te aduce pe la noi, Egor Ivanovici?” – începu maiorul discuţia, întinzându-l tabachera,

– Mi se pare că le-am dat de urmă… zise el.

– Adică cine?

– Eu şi câinele meu Selma, pe care-l cunoaşteţi.

– Povesteşte-mi, te rog…

– Iată cum s-a întâmplat. Azi dimineaţă, ca de obicei, mi-am început turul prin sectorul meu, căci, de, e

primăvară, şi ispita vânatului legal e mare... Când am ajuns la mesteacănul bătrân, Selma începu să dea semne de nelinişte şi să sape pământul cu labele. Am dat la o parte frunzele de anul trecut şi sub ele, ce să văd? Ceva învelit într-o pânză albă. Era clar că acel ceva nu fusese îngropat de mult. N-aveţi grijă, tovarăşe comandant, degeaba v-aţi speriat. N-am pus mâna pe acel lucru. L-am acoperit iar şi am venit direct la dv.

„.În pânza albă de paraşută erau învelite cu grijă două perechi de bocanci cu bordură înaltă, şireturi rezistente şi catarame. Se vedea că sunt de provenienţă militară, dar tălpile groase de cauciuc pentru amortizarea loviturilor erau o dovadă că bocancii erau pentru paraşutişti. În talpa unuia dintre bocanci se vedea un ciob de sticlă rămas de la o fiolă. Sub bocanci maiorul găsi doi săculeţi cu un praf alb, asemănător cu praful de amidon.

Pilipenko înveli obiectele din nou în pânza de paraşută şi inspecta locul. Peste o jumătate de oră, generalul Gubanov era deja informat de găsirea obiectelor amintite în pădurea Tumansk, „Te rog să trimiţi totul la Moscova printr-un delegat” – spuse Gubanov.

A doua zi dimineaţa, colonelul Zaharov se prezentă la generalul Gubanov. El văzu încă de departe cele două perechi de bocanci de culoare gălbuie pe care generalul le aşezase pe masă.

– Alege-ţi una dintre ele, colonele! Ce număr porţi? glumi generalul, dar când îi povesti totul lui Zaharov, acesta îi spuse:

– Înţeleg, tovarăşe general! Aceşti bocanci trebuie supuşi imediat unei cercetări amănunţite.

– Da. Se vede că au fost purtaţi. Totodată trimite la analiză şi aceasta, generalul dădu la o parte o foaie de hârtie, şi Zaharov zări două mici săculeţe. Fii atent!... S-ar putea să fie otravă.

Curând laboratorul central comunica rezultatele

analizelor. Pe amândouă perechile de bocanci au fost găsite amprente digitale, care au şi fost fotografiate. În săculeţi era ceva mai periculos: şoarecii albi care au fost hrăniţi cu praful acela alb au turbat după trei ore. Cauza era antraxul… Colonelul Zaharov începu verificarea amprentelor digitale ale delicvenţilor de drept comun. Numele „stăpânului” amprentelor de pe bocanci era Kurocikin Alexei Pavlovici. Una dintre amprentele de pe bocanci coincidea cu amprentele lui Platonov.

– Foarte bine. Înseamnă că Platonov nu e altul decât Kurocikin. Un fir de aţă este în mâinile noastre; să încercăm acum să descurcăm tot ghemul, remarcă generalul.

După două zile se află că Kurocikin Alexei Pavlovici a dispărut fără urmă. Miliţia nu ştia unde este, căci nu mai avea cunoştinţă despre el din ziua când fusese chemat la armată, de unde a dezertat.

DUŞMANUL ESTE „STRÂNS CU UŞA”

Panteleev puse din nou lui Platonov aceeaşi întrebare pe care i-o pusese la ultima lor convorbire:

– Care este numele dumitale adevărat?…

– V-am mai spus: Platonov Nikolai Ku…

Dar în acest moment, Panteleev puse pe masă o pereche de bocanci americani: „Îi cunoşti? – zise Panteleev arătând spre bocanci. Iată şi fotografiile amprentelor: unele au fost luate acum câteva zile de pe degetele dumitale, îţi aduci aminte, celelalte de pe bocanci, iar acestea – din arhiva instanţelor judiciare. Toate se aseamănă de minune. Dumneata ştii că nu există în lume doi oameni care să aibă aceeaşi configuraţie a amprentelor?...

– Ştiu…

– Uite, aceste amprente, şi Panteleev îi arată din nou

lui Platonov cele trei fotografii, aparţin unui oarecare Kurocikin Alexei Pavlovici. Poate acum te hotărăşti să-mi spui adevăratul dumitale nume? Vezi prea bine că mărturisirile dumitale mincinoase sunt sortite eşecului. Interesul dumitale este numai acela de a spune adevărul.

– Bine, voi fi sincer. Într-adevăr, eu sunt Kurocikin. După ce am dezertat din Armata Sovietică, am furat actul de naştere al unui oarecare Zaharov Roman Pavlovici, de care m-am folosit mult timp. După ce am colindat prin întreaga tară, m-am angajat la uzina „Cazangiul roşu” din Taganrog. N-am trecut niciodată graniţa în Turcia. La americani am ajuns cu totul altfel, în timp ce eram la Taganrog, am fost chemat în armată…

– Sub ce nume?

– Sub numele de Zaharov.

– Unde ţi-ai făcut serviciul militar?

– În Germania. Am fost şofer pe camion, iar apoi pe limuzină.

– Asta mai miroase a adevăr. Continuă…

– Cu ajutorul maşinii am fugit la americani..

– De ce ai susţinut la început că ai trecut graniţa în Turcia?

– N-am vrut să amintesc şi de faptul că am dezertat a doua oară. Pentru, asemenea trădare există o singură pedeapsă…

– Cu alte cuvinte ai fost lansat din avion?

– Da.

– Dar ceilalţi agenţi lansaţi împreună cu dumneata unde sunt?

– Am fost lansat de unul singur, tresări Platonov.

– Chiar singur?… întrebă Panteleev şi fără grabă puse pe masă a doua pereche de bocanci.

– Kurocikin, eu te sfătuiesc să te gândeşti asupra celor spuse şi să nu minţi. Noi ştim mai multe decât îţi închipui dumneata.

– Într-adevăr, împreună cu mine au mai fost doi.
– Cine sunt?
– Cunosc numai numele lor din şcoala de spionaj. Unul e Leonid, iar celălalt Ivan. Am fost colegi la şcoala americană de spionaj din Kauffbeiren. Văzînd că a fost demascat, Kurocikin descrise semnalmentele celorlalţi doi spioni.
– Ai spus că aţi fost trei. Unde e a treia pereche de bocanci?
– Unul din ei, mi se pare că Ivan, s-a încălţat înainte de plecare cu bocanci obişnuiţi.
– Când te-ai despărţit de Leonid şi Ivan?
– În seara aceleiaşi zile. De atunci n-am mai auzit nimic despre ei. Ei trebuiau să îndeplinească împreună misiunea încredinţată de serviciul american de spionaj.
– De ce ai încercat să induci în eroare cercetările?
– M-am conformat instrucţiunilor serviciului american de spionaj.
– Când trebuia să te întorci înapoi?
– După îndeplinirea misiunii, adică după ce procuram actele necesare şi recrutam încă un om. Am şi recrutat pe Lenka Klimov… spuse mâhnit Kurocikin şi tăcu din nou.
– Dar antraxul ai reuşit să-l răspândeşti?
– Nu… Trebuia să-l răspândesc pe păşuni, pe lângă sate şi colhozuri numai în urma ordinului primit de la centru… Dar n-am apucat să-l mai primesc. În ajunul trimiterii mele în U.R.S.S., comandantul şcolii de spionaj mi-a dat să semnez un angajament, în el scria că în schimbul muncii de diversiune depuse de mine în U.R.S.S. voi primi lunar 700 de dolari, iar la întoarcere voi primi o răsplată deosebită. Mai târziu am aflat că a doua oară americanii votau să mă trimită în U.R.S.S. ca rezident. Kurocikin mai povesti şi altele despre şcoala de spionaj şi stăpînii ei de peste Occan.

...Citind procesul verbal al ultimului interogatoriu al lui Kurocikin, generalul chemă pe colonelul Zaharov şi-i ordonă să comunice tuturor organelor locale de securitate semnalmentele lui Ivan şi ale lui Leonid. După câteva zile, locotenent-colonelul Mazurenko se întoarse împreună cu Kurocikin din pădurea Tumansk, de unde aduseră la Moscova un post de radio şi întregul echipament al spionului,

DESCOPERIREA SERGENTULUI GRIBENKO

Într-o dimineaţă de iunie, sergentul de miliţie Konstantin Gribenko, de la sectorul de miliţie al oraşului Fastov, din regiunea Kiev, se ducea ca totdeauna spre locul unde-şi făcea serviciul, adică la piaţă. Mergând într-acolo, îşi aminti încă o dată de consfătuirea operativă care avusese loc la comandantul sectorului. În acea zi sosise la el un activist al comitetului regional al securităţii de stat şi îi adusese la cunoştinţă că nu de mult un avion necunoscut violase spaţiul aerian al Uniunii Sovietice, lansând după toate probabilităţile diversionişti. Paraşutiştii n-au fost prinşi încă, dar organele securităţii sunt în căutarea lor, şi miliţia trebuie să fie foarte atentă Au trecut de atunci vreo două săptămâni.

Ziua promitea a fi însorită şi călduroasă. Gribenko trecu fără grabă printre mese, răspunzând la salutul cunoscuţilor şi tocmai voia să se îndrepte spre mesele unde se vindea carne, când zări la mesele cu lapte un băiat slăbuţ şi nu prea înalt, îmbrăcat într-o veche cămaşă cadrilată.

În mână băiatul ţinea două impermeabile noi-nouţe cu căptuşeala în carouri de culoare deschisă. Se vedea că băiatul se grăbea să le vândă: ochii lui neliniştiţi căutau parcă ceva în mulţime, deşi lângă el se tot foia un bărbat

care după felul cum pipăia impermeabilele parca că vrea să le cumpere. "Oare de unde o fi având acest băiat două impermeabile la fel?" – se întrebă Gribenko. Apoi se apropie şi pipăi căptuşeala cauciucată a impermeabilelor.

– Cât ceri? întrebă el.

Văzînd în faţa lui pe miliţian, stăpânul impermeabilelor îngheţă de spaimă şi instinctiv trase impermeabilele spre el. Gribenko îl întrebă:

– Ale cui sunt?

Băiatul păli, bombăni ceva, apoi răspunse: „Ale mele…”

Gribenko nu se mulţumi cu atât: „Numele?”.

– Klokov… Dar de ce le legi de mine? Vin doar ce-i al meu.

– Te rog să mă urmezi! spuse Gribenko cu hotărâre, luându-i lui Klokov cele două impermeabile.

– Lasă-mă, sunt ale mele… insistă Klokov, dar, simţind mâna puternică a miliţianului, porni în cele din urmă după el.

– Tovarăşe ofiţer de serviciu, vă rog verificaţi actele acestui cetăţean, raportă Gribenko. Vindea două impermeabile la fel. E suspect, cu atât mai mult cu cât parcă nu-s de-ale noastre „.

– Cum te numeşti? întrebă ofiţerul de serviciu pe Klokov.

– Tovarăşe comandant, i-am spus o dată miliţianului, spuse cu un ton revoltat băiatul, mă cheamă Klokov, pe numele mic Fedov. Vând lucrurile mele, iar el, aci Klokov se uită supărat la Gribenko, iar el se leagă de mine: să vin la miliţie şi basta. Vă rog să-mi daţi drumul.

– Bine, întâi să clarificăm lucrurile, iar apoi îţi dăm drumul, spuse liniştit ofiţerul de serviciu. Nu te agita degeaba.

Klokov scoase un oftat lung şi cobori ochii.

– Sergent Gribenko, percheziţionează-l pe arestat,

ordonă ofiţerul de serviciu.

– Tovarăşe comandant, de ce să mă percheziţioneze, doar nu sunt criminal, zise sărind ca ars Klokov.

– Ţi-am mai spus o dată că după ce verificăm cum stau lucrurile, îţi dăm drumul, zise cu acelaşi calm ca şi înainte ofiţerul de serviciu, De eşti om cinstit, n-ai de ce te teme.

Gribenko pipăi buzunarele lui Klokov.

– Uită-te! bombăni cu mirare Gribenko scoţând din buzunarul Iul Klokov un pistol. E un „Walter” de fabricaţie germană, tovarăşe ofiţer de serviciu.

– Dar pistolul de unde l-ai luat?

Klokov aplecă capul şi nu spuse nimic.

– Continuă percheziţionarea…

Într-unul din buzunare fu găsită o chitanţă boţită de la camera de bagaje a gării Fastov.

– Ce ai depus la camera de bagaje?

– Un geamantan…

După ce întocmi la repezeală procesul-verbal al percheziţiei, ofiţerul de serviciu îl rugă să-l semneze şi când Klokov termină de semnat, fu întrebat din nou: „De unde al pistolul?”.

– Mi l-au dat doi prieteni, Leonid şi Vladimir.

– Ce este în geamantan? întrebă ofiţerul de serviciu arătând chitanţa.

– Un post de radio al celor doi. Îl duceam în raionul Krîmsk din regiunea Krasnodarsk…

– Condu arestatul, tovarăşe Gribenko!

…Comandantul sectorului de miliţie, căpitanul Rojenko, luă legătura prin telefonul direct cu ofiţerul de serviciu al direcţiei regionale a Comitetului securităţii de stat din Kiev.

– Foarte bine, răspunse ofiţerul de serviciu după ce ascultă raportul lui Rojenko. Aşteptaţi oamenii noştri.

După o oră şi jumătate, o „Pobedă” aducea în Fastov

pe locotenent-colonelul Martânenko, pe căpitanii Vasin şi Starovoitov. După ce se recomandă lui Rojenko, locotenent-colonelul Martânenko ceru să fie adus arestatul. „Noi ne-am făcut datoria – zise Rojenko fără a-şi ascunde mulţumirea. Acum e rândul dumneavoastră…”.

Înainte de a merge, la gară cu Klokov pentru a ridica de la camera de bagaje geamantanul cu postul de radio, Martânenko îi mai puse o întrebare: „Unde sunt acum Leonid şi Vladimir, care ţi-au dat sarcina să duci postul de radio?”.

– Trebuie să mă întâlnesc cu ei în ziua de 28 sau 29 iunie în Rostov. Acum nu ştiu unde sunt, răspunse Klokov şi, fără a mai aştepta a doua întrebare, descrise pe Leonid şi Vladimir.

– Tovarăşe Rojenko, n-aveţi ceva haine ca să-l schimbăm pe arestat?

Curând Klokov deveni de nerecunoscut. În locul cămăşii murdare era îmbrăcat acum cu o cămaşă nou-nouţă, haină, cravată şi şapcă,

– Doar nu mă duceţi la nuntă? întrebă el supărat.

– Pune-ţi ochelarii aceştia şi nu mai trăncăni atâta! ordonă Martânenko întinzând lui Klokov nişte ochelari cu sticlă de culoare închisă.

În maşină Martânenko îi spuse lui Klokov ca la gară să nu discute cu nimeni, ci, intrând repede la camera de bagaje, să-şi ia geamantanul şi să se întoarcă: „Să nu cumva…”.

– Nu vă temeţi, tovarăşe comandant. Voi face cum mi-aţi spus.

„Pobeda” se apropie de gară. Căpitanul Starovoitov ocoli gara, camera de bagaje şi, nezărind pe nimeni care să semene cu Leonid sau Vladimir, se întoarse. Martânenko, căpitanul Vasin şi Klokov se îndreptară spre camera de bagaje. Luându-şi geamantanul, Klokov se

întoarse la maşină împreună cu cei doi de la securitate.

– Aici este postul de radio?

– Da.

– Deschide şi vezi dacă toate sunt la locul lor.

– Da, toate… confirmă Klokov, după ce controla de câteva ori conţinutul geamantanului.

– La direcţie, dar mai repede! ordonă Martânenko şoferului.

Şi maşina o porni în goană pe şoseaua care ducea spre Kiev.

GOANA DUPĂ CÂŞTIG UŞOR

– Acum, tovarăşe Klokov, va trebui să munceşti cinstit, i s-a spus lui Fedov Klokov când a fost eliberat prin amnistie din lagărul de muncă corecţional, unde fusese internat pentru hoţii.

Klokov mulţumi bombănind, îşi luă actele şi se părea că a părăsit pentru totdeauna calea hoţiilor. Dar Fedea nu prea avea chef sa muncească, iar de hoţii îi era frică. După doua luni de vagabondaj, el se angaja ca păstor la sovhozul „Scerbakovski” din regiunea Krasnodarsk. La sfârşitul verii, directorul îl mută la fermă.

– Nu merg, e prea murdar acolo! se încăpaţină băiatul. Da-ţi-mi lichidarea!

Au încercat să-l lămurească, să-i explice, dar Klokov ştia una şi bună: lichidarea.

Cheltuindu-şi banii câştigaţi în timpul verii, Klokov se hotărî să plece în Dombass,

– E greu acolo, dar măcar câştigi un ban mai ca lumea! … spuse el la plecare prietenilor săi din sovhoz. În curând ajunse în Rostov pe Don, dar acolo află că nu se mai fac recrutări de muncitori.

– Du-te în Novorosiisk, acolo mai au nevoie de muncitori necalificaţi, zise funcţionarul care se ocupa cu

recrutarea de cadre.

Klokov o luă spre gară. Banii îi erau pe terminate şi, adunând cu greu câţiva pentru nişte plăcinte cu marmeladă, se aşeză pe o bancă din părculeţul de lângă gară. El mesteca alene plăcintele şi nici nu observă cum se apropiată de el doi băieţi îmbrăcaţi amândoi cu impermeabile de culoare albastru închis. Ziua era călduroasă, ca primăvara, impermeabilele erau descheiate, şi Klokov observă că au amândouă aceeaşi căptuşeală cadrilată de culoare deschisă.

Băieţii fumau ţigări scumpe şi unul din ei îl servi şi pe Klokov.

Pe neobservate intrară în vorbă, iar Klokov, care era deja plictisit de alergătura după un trai mai uşor, povesti cum a fost recent eliberat, cum a venit la Rostov şi n-a găsit de lucru.

– Ia ascultă, Leonid. Ce zici, n-am putea să-l luăm cu noi în sovhoz? Mal ales că ştie să păzească porcii? întrebă unul din băieţi pe celălalt.

Cel care se numea Leonid era înalt, părul bălai şi era pieptănat înapoi, iar faţa lui rotundă contrasta cu nasul drept şi buzele subţiri. Sprâncenele-i roşcovane şi dinţii rari şi albi îl făceau să semene cu un reprezentant al micilor rozători. Fără să se grăbească, acesta răspunse:

– Ba, cred că se poale…

– S-a făcut, Fedov ! Vino cu noi în sovhoz. E aici, în regiunea Krasnodarsk! exclamă cel care se numea Vladimir.

Vladimir era slăbuţ, şi, deşi ochii lui tulburi nu făceau o impresie bună, lui Fedov i se păru un om mai de încredere, cu atât mai mult cu cât avea un geamantănaş nou-nouţ şi o şapcă scumpă cu carouri cenuşii, pe care o ţinea nepăsător în mâna dreaptă.

– Aş pleca, dar n-am bani...

– Nu-i nimic, mergi cu noi. Ne ajuţi să ducem bagajele.

Am cumpărat câte ceva pentru club. Datoria ai să ne-o achiţi acolo.

Klokov fu de acord. Vladimir şi Leonid cumpărară trei bilete şi plecară cu toţii la Novorosiisk. De acolo cei doi hotărâră să meargă pentru două-trei zile la Odesa, cu vaporul „Rossia”.

– Mergem să ne odihnim puţin la mare, răspunseră ei când Klokov îi întrebă de ce şi-au ales acel itinerar ciudat.

Noii prieteni ai lui Klokov dovedeau peste tot curaj şi libertate în comportare, s-au înţeles foarte uşor cu impiegatul, aprindeau adeseori ţigări de la miliţieni, intrau în vorbă cu ei şi chiar glumeau. Erau îmbrăcaţi bine, prezentabili şi se purtau ca atare.

La amiază, Vladimir şi Leonid se hotărâră pe neaşteptate să ia trenul în direcţie opusă,

„Eh, fârtaţilor, – se gândi Klokov – voi probabil că sunteţi hoţi de primă clasă şi căutaţi să vă ştergeţi urmele...” Tot drumul până la Odesa se uită la ei şi se gândi ce-i de făcut. „Fie – hotărî el –, cu actele mele şi aşa nu pot găsi un post bun; deocamdată rămân cu ei. Numai că la rele nu mă vor împinge ei. Acum, dacă mai fac ceva, dracul mă ia...”.

În Odesa colindară toate berăriile, vizionară un film italian, iar noaptea o petrecură tot în camera de odihnă a gării.

„Tare-s pricepuţi! Niciun miliţian nu se leagă de ei” – îşi zicea cu admiraţie Klokov, care pentru prima oară după atâta vagabondaj se culca într-un pat curat. A doua zi dimineaţa, Leonid şi Vladimir îl anunţară că trebuie să meargă la Jitomir, unde au nişte chestiuni de aranjat.

– Dacă vrei de lucru, vino cu noi. De acolo până la sovhoz e foarte aproape.

Klokov căzu la învoială şi de astă dată.

În Jitomir ei umblară mult prin oraş fără nicio treabă şi

dormiră prin parcuri, apoi luară trenul care-i duse până la gara Zdolbunovo. Aici, în Zdolbunovo, Klokov trase o mare spaimă şi înţelese că a apucat-o din nou pe calea care-l va duce mai devreme sau mai târziu la pierzanie. După ce părăsiră peronul şi intrară în gara plină de oameni, se apropie de ei un tânăr miliţian.

– Prezentaţi actele, vă rog! ceru et.

El îi urmărea de mult pe cei trei, părându-i-se suspecte impermeabilele nou-nouţe cu croială neobişnuită şi căptuşeală în carouri, precum şi Vladimir, cu ochii lui mici şi tulburi, care priveau cu atenţie în toate părţile, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

– Actele? întrebă Leonid cu un zâmbet politicos. Dar pe ce bază?

Klokov voi să se dea la o parte, dar Leonid îl pironi locului cu privirea şi-i şopti:

– Nu te mişca, dobitocule!

– Vă rog, prezentaţi actele, repetă cu insistenţă miliţianul, sau urmaţi-mă!

– Asta-i altceva. Cu tine am merge şi până la capătul lumii! înţepă Vladimir şi, înclinându-se cu politeţe, spuse:

– Haidem, prieteni…

În ziua aceea nu băuseră niciun gram de votcă, dar cu toate acestea lui Klokov i se părea că Vladimir şi Leonid s-au îmbătat aşa, deodată, căci mergeau în urma miliţianului legănându-se când într-o parte, când într-alta.

În camera de serviciu era cald. Locotenentul de miliţie Nemigailo se uită cu plictiseală la cei trei şi în timp ce le controla cu indiferenţă actele, pe Klokov îl treceau sudorile. „Dracu' m-a pus să mă împrietenesc cu ei! Acum din nou mă vor închide!”

– Deci sunteţi din Rostov? întrebă Nemigailo, lăsându-se alene pe speteaza scaunului.

– Da, tovarăşe locotenent-major! zise Leonid, deşi

vedea clar că pe epoleţii locotenentului n-avea decât o singura steluţă

– Am fost la uzina „Rostselmaş” ca să alegem nişte maşini pentru sovhoz. Sper că aţi auzit despre „Voruşilovski” al nostru, adăugă Vladimir. E un sovhoz foarte bogat. A cumpărat maşini în valoare de cinci sute de mii de ruble…

– Da, acum agricultura e în plin avânt, răspunse cu naivitate locotenentul. Dar în geamantan ce aveţi? întrebă, făcând pe vigilentul, şi, când Vladimir îi întinse geamantănaşul de culoare maro, se apucă să scotocească chibriturile şi hârtiile din el.

– A! exclamă el. Vasăzică şi dumneavoastră sunteţi iubitori de muzică!

– De ce? întrebă mirat Vladimir apropiindu-se de locotenent,

– Busa me, muccio! locotenentul scoase o foaie de hârtie şi începu să fredoneze un cântec.

– Bineînţeles că şi nouă, celor din sovhoz, ne plac cântecele frumoase… aprobă cu voioşie Vladimir.

– Bine, e-n ordine! spuse locotenentul. Totuşi eu nu vă dau drumul., până când nu-mi copiez cuvintele acestei romanţe!… Şi, mulţumit de gluma sa ieftină, Nemigailo se apucă să copieze cântecul. Vladimir şi Leonid îşi aprinseră cu indiferenţă câte o ţigară, fără însă a uita să-l servească şi pe locotenent.

Adresând un „la revedere” miliţianului derutat, Vladimir şi Leonid ieşiră din gară şi, când ajunseră ceva mai departe, Leonid se opri, trimise unei persoane imaginare un sărut şi fredonă:

– Busa me, muccio! Adică, sărută-mă, muccio… Apoi făcu o mină serioasă şi zise cu tărie:

– Acum, la bază! Nu cred că sunt pe lume prea mulţi gură-cască, aşa cum e acest „locotenent-major”. Am putea avea neplăceri…

– Acum plecăm la Rovno cu o maşină de ocazie. Iar de acolo la „sovhoz”, spuse Vladimir pronunţând într-un fel deosebit cuvântul „sovhoz”.

Klokov dădu din cap: „Aşa băieţi mai zic şi eu!...” – îşi spuse el bucuros.

Postul de radio fu împachetat în doi saci cauciucaţi din care Leonid scoase pistoale, patru grenade, nişte hărţi, carneţele cu cifre şi vreo douăsprezece pachete de bancnote de o sută de ruble.

Dezgropând toate acestea Leonid şi Vladimir îi dădură lui Klokov un pistol „Walter” şi, fără a mai spune ceva, o porniră prin pădurea Tumansk. Încă pe drumul spre pădure, ei îi spuseră lui Klokov că au venit de dincolo de cordon şi se întorc din nou acolo, de îndată ce-şi îndeplinesc în întregime misiunea. Fostul tâlhar se asocie fără şovăială cu spionii, căzând la învoială să lucreze cu ei şi să treacă apoi graniţa. Aşa porni Klokov pe calea trădării de ţară. Dimineaţa următoare, Vladimir şi Leonid mai verificară o dată postul de radio, scriseră şi cifrară câteva telegrame.

– Transmitem şefului că ne întoarcem împreună cu tine... Se întuneca deja când Vladimir şi Leonid se apucară să întindă antena, verificându-i poziţia nord-sud cu busola.

– La naiba! înjură Vladimir. E un post alături care ne stânjeneşte... După o oră, el sfârşi ce avea de transmis şi, cu ajutorul celorlalţi doi, strânse aparatura. Leonid luă nişte praf şi-şi frecă cu el tălpile bocancilor.

– Asta derutează câinii... îi spuse el lui Klokov. Apoi umblară timp îndelungat prin pădure până ce obosiră într-atât încât fură nevoiţi să se culce.

După ce se treziră, împachetară postul de radio şi impermeabilele în raniţe şi îngropară totul în pământ.

– Ţine minte locul acesta! porunci Vladimir lui Klokov. În curând va trebui să vii din nou aici.

Banii şi pistoalele le băgară în geamantan. De la Rostov, Leonid şi Vladimir luară trenul spre Novorosiisk. La gară îl dădură lui Klokov 1.200 de ruble.

– Întoarce-te în pădurea Tumansk, dezgroapă postul de radio şi du-l la gara Krâmskaia, spuse Vladimir. Ne vom întâlni la 26-29 iunie la Rostov. De acolo vom pleca dincolo de cordon.

După dispoziţiile primite, Klokov trebuia să meargă la Rostov, să scrie pe doi stâlpi de telegraf de lângă staţia de autobuse de la gară data sosirii lui şi să aştepte două, trei zile în piaţa gării pe cei doi. La întâlnire Klokov trebuia să meargă cu un ziar făcut sul în mâna dreaptă, iar de reverul stâng al hainei trebuia să-şi prindă un ac de siguranţă.

– S-ar putea ca în loc să venim noi, să vină un om de-al nostru. Şi el va avea un ziar, dar îl va ţine în mâna stângă. Şi nu uita! Pe cap va purta şapca mea, adăugă Vladimir. Acest om te va recunoaşte şi te va aduce la noi…

Dacă Vladimir şi Leonid, părăseau Rostovul înainte de termen, atunci ei trebuiau să lipească pe gardul parcului de lângă gară un anunţ pentru vânzarea unei case. În acest caz, Klokov trebuia să meargă la adresa indicată în anunţ,

Klokov primi un răgaz de zece zile pentru îndeplinirea misiunii.

Klokov ajunse cu bine în pădurea Tumansk, dezgropa postul de radio şi se uită cu jind la cele două impermeabile. „N-are rost să putrezească în pământ, mai bine le vând” – îşi zise el băgând impermeabilele în geamantan.

După opt zile, Klokov sosi în Fastov. Bani nu mai avea, aşa că, după ce lăsă geamantanul la camera de bagaje, plecă la piaţă să vândă impermeabilele. Acolo însă fu întâlnit de sergentul Konstantin Gribenko.

ÎNCEPE OPERAŢIA

Generalul Gubanov mai reciti o dată declaraţiile lui Platonov-Kurocikin. Prin urmare, pe undeva se mai aflau doi – Leonid şi Vladimir. Dar unde erau? „Vor apărea ei undeva…” – îşi spuso generalul când începu să zbârnâie telefonul interurban direct.

Gubanov ridică receptorul. Era Kievul.

– Să trăiţi, tovarăşe general, se auzi o voce cunoscuţă.

Raportează colonelul Hromov. Ieri un miliţian a pus mâna pe un individ suspect, care cred că nu e străin de cele întâmplate la 2 mai lângă Rovno.

– Spune, spune! zise generalul cu bucurie, aşezându-se mai comod în fotoliu.

Hromov raportă pe scurt despre arestarea lui Klukov şi declaraţiile făcute de el la primul interogatoriu.

– Vă telefonez peste o jumătate de oră, ca să vă spun ce avem de făcut. Aşteptaţi… şi generalul aşeză receptorul.

Apoi generalul chemă în biroul său pe colonelul Zaharov, pe maiorul Mazurenko şi pe locotenent-colonelul Nagaev, Panteleev şi Kluev.

– Acum câteva minute am primit o comunicare din Kiev, spuse el. Azi, în oraşul Fastov, miliţianul Gribenko a pus mâna pe un oarecare Klokov, care vindea nişte impermeabile de provenienţă străină. La percheziţie s-au găsit la Klokov un pistol „Walter” şi o chitanţă de la camera de bagaje. În geamantan s-au găsit hărţi topografice şi alte lucruri. Klokov a fost predat Direcţiei regionale de securitate din Kiev.

La primul interogatoriu, el mărturisi că postul de radio aparţine unor oarecare Leonid şi Vladimir, cu care s-a întâlnit în Rostov pe Don şi trebuie să se întâlnească în Rostov la 28—29 iunie. Mi se pare că am dat, în sfârşit,

de urma netrebnicilor. Ce propuneri aveţi?

– Comunicarea e interesant»… spuse Kluev ridicându-se de pe scaun. Cred că trebuie să plecăm, de îndată la Kiev, luând cu noi şi pe Kurocikin. Acolo se va lămuri totul…

Gubanov fu de acord cu aceasta.

– Deci peste trei ore decolăm de pe aerodromul Bâkovo…

Hromov, comandantul Direcţiei regionale a securităţii din Kiev, aştepta cu nerăbdare sosirea generalului şi a colaboratorilor săi. Nu trecu mult, şi pe coridor se auziră paşi.

Peste câteva minute, el raportă lui Gubanov cazul lui Klokov şi-i arătă lucrurile găsite la el.

– Aş vrea să vorbesc cu el câteva minute, zise generalul. Klokov fu adus în birou. Gubanov văzu în faţa lui un băiat nu prea înalt, cu ochii speriaţi.

– Şezi, spuse Hromov. Ieri ne-ai spus adevărul?

– Tovarăşe comandant, tot ce-am spus e numai adevărul adevărat…

– N-ai uitat sau încurcat nimic?

– Astă-noapte n-am dormit deloc şi mi-am adus aminte de ceva.

– Spune.

– Când Vladimir şi Leonid au lucrat la postul de radio, mi-a venit ideea să-i omor şi să le iau banii. Voiam să folosesc tocmai arma pe care mi-au dat-o să-i păzesc. Tocmai verificam cocoşul, când Leonid se uită la mine şi-mi spuse: „Ce te tot joci acolo?”. Apoi mi-a luat pistolul.

– Te-ai fi holărât să-i omori pentru bani?

– Ştiind că sunt spioni, credeam că, omorându-i, câştig atât eu, cât şi statul.

Apoi colonelul mai întrebă o dată:

– Cu ce ne dovedeşti că trebuie să vă întâlniţi la 28—29 Iunie la Rostov pe Don?

– V-am spus adevărul, v-o pot dovedi oricum.

– Dar modul de întâlnire l-ai descris exact? N-ai încurcat nimic? Sau poate ai uitat ceva?

– Nu, n-am uitat nimic.

– Bine, vom vedea, spuse Gubanov apropiindu-se de Klokov. Din hoţ ai devenit trădător de patrie. Vina dumitale este foarte mare. Îţi vei putea uşura situaţia numai ajutându-ne să prindem pe „prietenii” dumitale.

– Vă rog să aveţi toată încrederea, tovarăşe comandant, vă ajut, spuse cu glas rugător Klokov.

Klokov fu apoi condus din birou.

– Ce mai! Până la întâlnirea din Roslov nu mai e mult.

După cum l-a descris Klokov, acest Vladimir seamănă mult cu Ivan despre care vorbea Kurocikin… „E timpul să acţionăm” – hotărî Gubanov şi îl rugă pe Hromov să-l ducă pe Klokov cu primul avion de pasageri la Rostov.

– Aş putea să-l iau cu noi în avion, dar nu vreau ca el să se întâlnească cu Kurocikin, zise Gubanov. Şi încă o rugăminte, Grigorii Fedorovki, când ajungi la Rostov telefonează lui Bâcikov şi roagă-l să ne aştepte. Da, uite, era cât p-aci să uit. Aţi cerut informaţii în legătură cu Klokov?

– Încă de ieri, răspunse Hromov.

– Să mi le comunicaţi de îndată ce le veţi primi.

Apoi Gubanov chemă întregul grup operativ şi-i comunică planul de acţiune:

– Acum vom pleca cu avionul la Rostov, unde colegii noştri din Ucraina vor duce pe Klokov, care a confirmat din nou data întâlnirii cu Leonid şi Vladimir şi mi se pare că băiatul nu minte. Mâine este 28, aşa că trebuie să ne pregătim din timp.

La ora 14, grupul operativ al lui Gubanov plecă cu avionul spre Rostov. O oră mai târziu plecă şi avionul de pasageri care ducea pe Klokov şi trei activişti ai securităţii,

Până atunci Klokov nu călătorise cu avionul. Dar se obişnui repede cu noua situaţie şi se linişti de-a binelea când vecina lui, care-l tot plictisea cu diferite chestiuni mărunte, adormi în fotoliu. Acest lucru mulţumi şi pe cei trei de la securitate, care stăteau în spatele lui Klokov… La Rostov Gubanov era aşteptat de Bâcikov. El se cunoşteau de multă vreme, aşa că, după ce se salutară cu căldură, Gubanov spuse în glumă:

– Se poate una ca asta, Mihail Pavlovici, pe aici îţi umblă pe sub nas spionii, iar tu vii să-ţi întimpini superiorii?

– La noi în Rostov? întrebă mirat Bâcikov.

– Acum probabil că nu, dar mâine s-ar putea să apară.

– Cine?

– Leonid şi Vladimir, despre care v-am informat amănunţit după interogarea lui Kurocikin, individul ce a încercat să ne inducă în eroare, dar a fost strâns cu uşa de găsirea obiectelor din pădurea Tumansk. El ne-a comunicat semnalmentele lor, dar ăn loc de Vladimir ne-a vorbit de un oarecare Ivan. Semnalmentele au fost confirmate şi de fostul hoţ Klokov, care a fost arestat nu de mult în Fastov. Cei doi trebuie să se întâlnească cu acest Klokov ăn 28 sau 29 iunie în piaţa gării, aci la tine acasă…

Până în seara zilei fură puse la punct cele mai mici amănunte în legătură cu „întâlnirea” lui Klokov cu Leonid şi Vladimir.

Ei puteau sosi în Rostov nu numai cu trenul şi de aceea fură trimise câteva grupuri operative şi la debarcader, la aerodrom şi pe străzile centrale ale oraşului. Colonelul Zaharov trebuia să le instruiască şi să le descrie semnalmentele lui Vladimir şi Leonid. În caz că cei doi erau descoperiţi, ei trebuiau arătaţi lui Kurocikin, care era la dispoziţia lui Panteleev.

Locotenent-colonelul Nagaev primi sarcina de a merge

la gară, a studia locul şi de a întocmi până a doua zi dimineaţa un plan.

Astfel fu pregătită primirea „oaspeţilor”,

KLOKOV MERGE LA INTILNIRE

Rămaşi singuri, Gubanov şi Bâcikov chemară pe căpitanul Panteleev.

– Cum o duce Klokov, Ivan Fedorovici, întrebă Gubanov. Oare nu ne va înşela dacă-l vom lăsa să se întâlnească cu Leonid şi Vladimir?

– Cred că putem să riscăm. Am discutat cu el aproape două ore şi cred că nu ne va înşela. Pe lângă aceasta, îl vom avertiza că la gară va fi tot timpul sub observaţie.

– Dar dumneata ce crezi, Mihail Pavlovici? îl întrebă Gubanov pe Bâcikov.

– Cred că Panteleev are dreptate. N-ar strica totuşi să mai discutăm o dată cu Klokov.

Klokov fu adus în birou. Era foarte stânjenit.

– Ia loc, spuse Gubanov. Noi am dori să vorbim cu dumneata în mod sincer. Dar noi vrem sinceritate şi din partea dumitale. Al înţeles?

– Înţeles, tovarăşe comandant.

– Bine, vom vedea. Ascultă-mă cu atenţie, Klokov. Noi ne-am decis să-ţi oferim o posibilitate de a-ţi reduce din vină. Mâine la ora 6 dimineaţa, vei pleca cu maşina la Bataisk, unde te vei uita cu atenţie la călători. Dacă vei vedea printre el pe Leonid şi Vladimir, îi vei saluta şi ducând mâna la şapcă o vei ridica puţin. Aceasta va înseamnă că te-ai întâlnit cu Leonid şi Vladimir. Dacă nu-i vei vedea, vei cumpăra un bilet şi te vei întoarce la Rostov cu oricare tren. Te previn că oamenii noştri te vor urmări pas cu pas. Ai înţeles?

– Am înţeles, tovarăşe comandant. Voi îndeplini totul întocmai. Acum şi eu vreau să-i prind pe aceşti spioni.

– Şi noi, de asemenea, răspunse Gubanov. Dar nu-i destul să vrei. La întoarcerea în Rostov scrie pe stâlpi ce ţi-au spus Leonid şi Vladimir.

– Trebuie să scriu ziua sosirii mele în Rostov.

– Foarte bine, aşa să şi scrii. Cumpără de la chioşc un ziar şi nu uita să-ţi prinzi de rever un ac de siguranţă. Poţi să te opreşti puţin şi în parc ca să te odihneşti. Apoi te duci la restaurant şi mănânci. De bani să n-ai grijă, căci îţi dăm noi. Într-un cuvânt, te vei comporta ca şi cum nu s-ar fi întimplat nimic cu dumneata. Ai să poţi?

– Am să pot, spuse Klokov. Numai să nu trimită pe altcineva în locul lor.

– Aceasta nu depinde de noi. Nu uita, Klokov: dacă îi vei întâlni pe Leonid şi Vladimir în Rostov şi se vor apropia de dumneata, vei ridica puţin şapca şi vei merge cu ei. Dacă va veni la dumneata omul lor, îţi vei şterge fruntea cu batista şi vei merge acolo unde te va duce acel om. De rest nu te îngriji, avem noi grijă să ne gândim ce avem de făcut. E clar?

– Clar, tovarăşe comandant.

– Iar dacă nu vor veni la întâlnire în ziua de 28 iunie, după era 23 vei merge pe jos spre centrul oraşului. Pe drum vom lua legătura şi-ţi vom spune ce-i de făcut.

– Am înţeles…

– Te previn, Klokov, să nu încerci cumva să fugi, că nu vei reuşi decât să-ţi agravezi situaţia…

…Toate au mers cum fusese stabilit dinainte. Nagaev comunică din Bataisk că Klokov n-a întâlnit acolo pe Vladimir şi Leonid, aşa că s-a urcat în tren şi a plecat la Rostov. După douăzeci de minute, Klokov cumpăra deja ziarul „Ciocanul” în gara Rostov. Apoi se îndreptă spre stâlpul de telegraf şi scrise pe el numărul 28, având grijă să se ascundă după ziar. Din magazinul de alături cumpără salam şi pâine, se întoarse în parc, se aşeză pe o bancă şi se apucă să mănânce Mai bău două pahare de

sirop, se plimbă prin piaţă şi prin parc, apoi intră într-un restaurant şi se uită cu atenţie la călători. Călătorii se îmbulzeau pe la casele de bilete, pe la camerele de bagaje, îşi însoţeau rudele, fără a şti că alături de ei are loc un joc periculos şi că Klokov, lăsat acum liber, este urmărit de câteva perechi de ochi pierdute prin mulţime.

La ora 15 Klokov se întoarce din nou în parc, găsind o bancă liberă, se aşeză pe ea şi... adormi... În timp ce el moţăia, maiorul Mazurenko îşi spuse alarmat: „La naiba, te pomeniţii că nu-l va vedea. Trebuie trezit”, Curând, pe banca unde se afla Klokov se aşeză un călător cu un geamantan în mână. Îl împinse „din greşeală” pe Klokov şi spuse nemulţumii: „Hai, dă-te mal încolo. Sforăi ca la tine acasă”. Klokov se şterse la ochi şi bombăni:

– Ce, alt loc n-ai găsit?

– Dar ce, nu vezi că toate băncile-s ocupate? Iar tu cu sforăitul tău îmi făceai poftă...

– Ei, hai, şezi, spuse Klokov mutându-se tocmai la capătul băncii. Văzînd că omul nu avea nici ziar, nici şapca lui Vladimir pe cap, scuipă cu indiferentă.

După aceea Klokov bău un pahar cu sirop şi continuă să se plimbe prin piaţă. Amintindu-şi, probabil, că are bani, se apucă să bea bere. „Ei, drac împieliţat, te pomeneşti că te îmbeţi şi dai totul peste cap” – îşi spuneau oamenii securităţii care-l urmăreau,

Dar Klokov rezista ispitei şi pe la nouă seara ieşi din gară, ţinând ca şi înainte, un ziar în mâna dreaptă. De reverul stâng al hainei era prins un ac de siguranţă.

Curând Gubanov întâlni pe peron pe Nagaev.

– Ei. Ce mai face Klokov? întrebă generalul.

– A trebuit să-l trezim din somn, căci adormise pe o bancă. Dormea dus, probabil că visa cum prinde pe Leonid şi Vladimir.

– S-ar putea. Dar acum haidem la treabă, căci se apropie ora întâlnirii. Dumneata, Nikolai Nikolaevici, du-

te în piaţă. Vezi să nu fii departe de Mazurenko şi să-l urmăreşti şi dumneata pe Klokov. Era aproape ora 22. Klokov se plimba liniştit în piaţă, dar cei doi „prieteni” nu mai veneau. La ora 22 fix, el stătea la ieşirea din gară şi examina cu privirea mulţimea de călători! Trecură cinci, zece, cincisprezece minute, o jumătate de oră… În gară nu mai era nimeni, hamalii începeau să măture piaţa, dar de Klokov tot nu se mai apropia nimeni. Se vedea că Klokov era nervos.

– Oare n-au observat ticăloşii vreun pas greşit de-al nostru? se întrebă Gubanov.

Imediat după ce Klokov părăsi piaţa gării, îl ajunse din urmă o maşină de lux, care se opri în prima ulicioară. Klokov o luă într-acolo. Portiera maşinii se deschise, şi el intră repede înăuntru.

– Cu alte cuvinte azi am muncit degeaba, spuse Gubanov la consfătuirea operativă. Vom vedea ce va aduce ziua de mâine… Deocamdată simt că va fi cald şi senin. Zicând acestea, generalul arătă spre cerul presărat cu stele, care erau atât de liniştite şi atât de depărtate de agitata activitate de pe pământ…

ÎN PLINĂ ZI

În dimineaţa zilei de 29 iunie, trenul de Novorosiisk intra ca şi în alte zile în gara Rostov. O mulţime de călători inunda peronul, îmbulzindu-se spre ieşire. Printre călători îşi făceau loc hamalii încărcaţi cu bagaje. Unul din ei se izbi din mers de un băiat blond nu prea înalt, care avea în mână un geamantan nou-nouţ de culoare maro.

– Scuzaţi… spuse în grabă hamalul şi, strigând un „faceţi loc”, plecă mai departe.

– Al dracului, mi-a lovit umărul, exclamă blondul frecându-şi cu mâna umărul lovit.

– Mai bine ai fi mai atent, Leonid, îi spuse încet vecinul, care avea pe cap şapca în carouri şi un geamantan mare în mână. Să plecăm mai repede de aici…

Cei doi ieşiră din gară şi se îndreptară spre părculeţul de alături. După ce se opriră un moment lângă stâlpii de telegraf se urcară în primul tramvai. În timp ce tramvaiul se urnea din loc, pe platforma din faţă sări agentul Mohov, iar pe cea din spate, colegul său Cisteakov. Tramvaiul mergea spre centrul oraşului. La întretăierea străzilor Engels şi Budionâi, Cisteakov sări din vagon.

– Tovarăţe ofiţer de serviciu, vă raportez situaţia, spuse el la telefon când tramvaiul coti după colţ. Mi se pare că nu e nevoie să-l mai duceţi pe Klokov în gară. Acum o jumătate de oră am luat sub observaţie doi necunoscuţi care seamănă mult cu Vladimir şi Leonid. În timp ce Cisteakov dădea raportul, Mohov şi cei doi „protejaţi” coborau din tramvai şi mergeau pe strada Engels, uitându-se prin vitrine şi la trecători. Al doilea grup de agenţi ai securităţii, format din locotenenţii Pronin, Şarov, Korneicink, văzu pe Mohov, care mergea după cei doi necunoscuţi. La semnalul lui Mohov, grupul porni după el. Cei doi necunoscuţi o cotiră din strada Engels în stradela Magnitogorsk şi, după câţiva metri, dispărură după poarta unei case. Mohov îţi aminti că aici locuia o veche cunoscută a lui, Nastea Elina. Cândva ea fusese secretară de Comsomot a uzinei unde lucrase el mai înainte. Cotind după colţ, Mohov schimbă câteva cuvinte cu locotenenţii Pronin, Şarov şi Komciciuk, apoi intră în casă şi bătu la uşa Elinei. Fata îl întâmpină cu bucurie.

– Ia loc, Mişa, spune-mi, ce mai e nou? De când nu ne-am mai văzut! Tu nu te-ai schimbat deloc. Ducând degetul la buze, Mohov arătă uşa şi pereţii. Elina îţi dădu seama că Mohov nu venise la ea de florile mărului, ştiind că lucrează la securitate.

– Bei un ceai? spuse cu ospitalitate Nastea.

– Mulţumesc, dar nu prea am timp să stau. Spune-mi, Nastenka, cine sunt vecinii tăi?

Nastea îţi cunoştea bine vecinii, îşi aminti că acum o lună s-au oprit la vecină cei doi inşi: „Da, chiar acum o lună, spuse Nastea. Chiar acum i-am văzut bătând la ea la uşă”.

În timp ce Elina descria pe cei doi necunoscuţi, Pronin văzu că din casă iese o femeie. După ea ieşiră şi cei doi, dar fără geamantane şi însoţiţi de un al treilea bărbat, în cămaşă albă şi pantaloni negri. Mergeau cu toţii pe stradela Magnitogorsk spre strada Stanislavski. Korneiciuk şi Pronin se luară după ei, iar Şarov intră în casă ca să-l caute pe Mohov: „Au plecat…”

Mohov îţi luă rămas bun de la Elina, lăsă pe Şarov să ţină sub observaţie casa, iar el luă imediat legătura cu Direcţia securităţii de stat. Când ofiţerul de serviciu îi spuse lui Panteleev şi Zaharov că vrea să vorbească Mohov, Gubanov se scula de pe scaun:

– Lăsaţi, căci lămuresc eu totul.

După ce ascultă raportul lui Mohov, generalul merse la Bâcikov şi-i spuse: „O veste bună, Mihail Pavlovici: mi se pare că oamenii dumitale sunt pe urme bune”.

– Şi eu am primit nişte ştiri…

– Alunci de ce eşti aşa rece?

– De cântat nu ştiu să cânt şi nici nu vreau să mă bucur prea devreme. Ce facem acum?

– Cred că deocamdată trebuie să-i urmărim şi să-i arătăm lui Kurocikin şi Klokov, ca să-i prindem fără greş. Ca să evităm schimbul de focuri de armă, nu-l vom prinde în casa unde poposesc, ci pe stradă. Apoi Gubanov îşi expuse planul. Panteleev şi Cisteakov vor duce într-o maşină închisă pe Kurocikin şi Klokov în zona stradelei Magnitogorsk. Acolo Cisteakov se va întâlni cu Şarov şi va stabili unde e mai bine să stea maşina pentru ca Kurocikin să-i poată vedea mai bine pe cei doi indivizi

suspecţi.

– După aceea vom hotărî unde şi cum să-i prindem… O dată ce au plecat fără geamantane, vor trebui să se întoarcă după ele. Dacă vor întârzia sau nu se vor întoarce, Komciciuk şi Pronin nu vor întârzia să dea alarma.

În acest timp, Pronin şi Korneiciuk erau în urmărirea celor doi necunoscuţi. Aceştia intrară în restaurantul „Volga-Don”, se aşezară la o masă şi începură să bea cu nesaţ bere „Jiguievskoe”.

– Haideţi pe malul celălalt la plajă…! trăncăni femeia. Desearăне plimbăm şi mergem la cinema…

– Nu putem merge la cinema. La ora zece mergem să luăm de la gară pe prietenul nostru, care trebuie să sosească azi, auziră Korneiciuk şi Pronin,

După ce-şi băură fiecare sticla, schimbară repede o privire, se sculară de la masă şi îşi plătiră consumaţia. Apoi cei patru se încărcară pe o şalupă şi trecură pe malul stâng al Donului, la plajă. Korneiciuc se urcase pe aceeaşi şalupă. Cu cea următoare plecă şi Pronin. „Ptiu, fir-ar să fie, mi se pare că va trebui să fac baie, dar chiloţii îmi sunt acasă” – îşi spuse Korneiciuk stând la pupa şalupei şi privind la cei patru.

*

– Ei, acum trebuie pus la lucru Klokov. Spuse Gubanov când i se comunică cele transmise la telefon de Mohov.

Nu trecu mult, şi Klokov fu dus cu maşina împreună cu Mazurenko şi un agent din Rostov în raza stradelei Magnitogorsk, pe unde trebuia să se întoarcă nu peste mult timp Leonid şi Vladimir.

Aceştia făcură baie, se prăjiră la soare şi se întoarseră din nou la restaurantul „Volga-Don”. Aici mai băură câte o sticlă de bere şi apoi o luară alene spre casă.

– Ei sunt? întrebă Panteleev pe Kurocikin când cei doi trecură pe lângă maşină.

– Da, cel din stângă e Leonid, iar cel din dreapta Ivan, şopti Kurocikin

– La direcţie! ordonă Panteleev.

Cam la ora 10, cei doi necunoscuţi fură văzuţi şi de Mohov, şi Şarov. Acesta din urmă, căutând să pară că nu mai poate de căldură, merse în întîmpinarea necunoscuţilor ştergându-şi fruntea cu batista. La vreo douăzeci de paşi de ei, el îşi scoase haina, şi şi-a puse pe mână. Acesta era un senm convenţional stabilit dinainte.

– Porneşte! ordonă Mazurenko şoferului.

Pe lângă Leonid şi Ivan trecu încet o „Pobedă” prăfuită, şi când ajunse chiar în dreptul lor Mazurenko dădu puţin la o parte perdeaua.

– Ei sunt.

– Da, ei, Leonid şi Vladimir. Ei m-au trimis în pădurea Tumansk… declară Klokov.

*

– Aşadar, Ivan şi Vladimir sunt una şi aceeaşi persoană, constată Gubanov.

Şi hotărî ca amândoi să fie lăsaţi, să se plimbe liniştiţi. Apoi Kluev şi Nagaev trebuiau să prindă pe Leonid, iar Zaharov şi Mazurenko – pe Vladimir. Se cerea curaj şi hotărâre.

În momentul prinderii lui Leonid şi a lui Vladimir, trebuia să se apropie câteva „Pobede” pentru ca aceştia să fie luaţi imediat în maşini diferite. În caz că Leonid şi Vladimir erau însoţiţi de cunoscuţi de-ai lor, şi aceştia trebuiau ridicaţi.

La ora şase şi jumătate, din casa de pe stradela Magnitogorsk, Leonid ieşi însoţiţi de o fată, după trei minute ieşi şi Vladimir, însoţit de un bărbat şi o femeie. Cu toţii se îndreptau spre strada Engels.

Leonid era îmbrăcat într-un costum gri închis şi mergea cu fata în faţa lui Vladimir, care şi ei reuşise să se schimbe. Acum era cu o tunică, pantaloni bufanţi şi

cizme din piele de crom. În acea seară caldă de iunie, se plimbau pe străzi mii de oameni. Mulţimea vorbea, în aer pluteau glasuri vesele şi râsete, dar nici unul din miile de cetăţeni paşnici ai Rostovului nu bănuia că alături de ei se plimbau doi duşmani.

Pronin şi Şarov mergeau la zece paşi în urma lui Vladimir, iar Korneiciuk şi Mohov, în urma lui Leonid. Kluev, Nagaev şi doi agenţi depăşiră pe Leonid cu vreo douăzeci de metri, apoi se întoarseră şi îl merseră în întâmpinare. Korneiciuk şi Mohov erau în spatele lui Leonid, iar în clipa în care Kluev şi Nagaev se întâlnira cu Leonid, aceştia îl apucară rapid de mâini. Al treilea agent de securitate apăsă cu tărie gâtul lui Leonid, ridicându-i bărbia.

– Eşti arestat! spuse încet Nagaev, Apoi Leonid fu introdus repede în maşină. „Pobeda” demară şi, lăsând în urmă-i o dâră de fum, dispăru ca o fantomă.

Tot atât de rapid fură luaţi în maşini şi ceilalţi. Lumea se adună grupuri-grupuri şi începu să discute cu aprindere cele văzute.

– Cineva a fost ridicat, dar cine şi de către cine, nu se ştie…

– Grozav au mai lucrat! spuse tovarăşei sale un băiat lat în spate.

La locul întâmplării veni un miliţian. El ascultă ce se vorbea şi făcu remarca:

– Totul e în perfectă ordine. Au luat pe cine a trebuit… Vă rog nu vă înghesuiţi şi nu împiedicaţi circulaţia,

ULTIMELE TROFEE

– El, „birjarilor”, sunteţi gata? întrebă vesel Nagaev.

– Calul e sătul şi adăpat. De mult aşteptăm clienţii, i se răspunse. Dar unde mergem?

– De astă dată în Krasnodar…

„Birjarul” – adică acela care comanda echipajul avionului special, maiorul Sokolov, – duse mâna la cozoroc: „Am inţeles, tovarăşe locotenent-colonel! Aparatul este gala de decolare”.

Peste zece minute, Nagaev se şi afla în zbor spre Krasnodar, de unde drumul său ducea la gara Krimskala. Acolo, în munţi, după cum declarase după o lungă încăpăţânare Leonid, aveau spionii ascunse armele, cartuşele, echipamentul şi banii. Nagaev trebuia să le găsească pentru a demasca În mod definitiv pe agenţii prinşi cu o zi înainte.

Ziua precedentă fusese cu adevărat călduroasă. La percheziţie, asupra lui Leonid găsiseră un buletin pe numele Konovalov Leonid Iovanovici, un livret militar pe acelaşi nume, diferite adeverinţe şi 2.700 de ruble. Asupra lui Vladimir găsiseră un buletin pe numele Vişotski Vladimir Nikolaevici, un livret militar pe acelaşi nume şi 3.300 de ruble. Din casa în care au poposit Leonid şi Vladimir, Mazurenko aduse două geamantane. Intr-unul erau două pistoale, cartuşe şi cuţite, iar în celălalt, îmbrăcămintea spionilor.

Nagaev şi Kluev l-au interogat pe Leonid. În faţa lor şedea spionul palid, cu umerii ridicaţi, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă capul. El nu ştia că fostul hoţ Klokov şi Kurocikin sunt arestaţi şi de aceea încercă la început să se dezvinovăţească. Dar curând se încurce de tot şi recunoscu:

– Numele meu adevărat e Koşelev, Leonid Vasllevici.

– De ce ţi-ai schimbat numele?

– La aceasta au contribuit în mod direct americanii: eu sunt agent al serviciului american de spionaj şi din ordinul lui am fost lansat În U.R.S.S. în noaptea de 1 spre 2 mai.

Nagaev şi Kluev continuără:

– Unde ţi-ai ascuns restul echipamentului de spionaj

primit înainte de plecare?

– Armele, banii, hărţile şi restul echipamentului de spionaj sunt îngropate în raza gării Krâmskaia... Pentru că cunoştea acele locuri încă de pe vremea începuturilor serviciului său, consiliul convocat de general hotărî să trimită acolo pe Nagaev.

.. Până la Krasnodar, Nagaev studie cu atenţie planul terenului, fixă unele repere date de Koşelov şi ajunse la concluzia că totul e clar. La aerodrom Nagaev era aşteptat de un grup de ostaşi sub comanda unui plutonier de geniu. Împreună cu ei, colonelul plecă spre gara Krâmskaia. În locul indicat de Koşelev erau o mulţime de movile, tăiate în toate felurile, de tranşee. Pe aici trecea în timpul războiului aşa-numita „linie albastră" a nemţilor.

Colonelul examină câteva tranşee, se urcă pe vreo zece movile, dar fără niciun rezultat. El înţelese că singur nu va putea găsi lucrurile spionilor, aşa că trimise după vânătorii şi pădurarii din partea locului, continuând între timp căutarea. Deodată îşi puse întrebarea: „Dar dacă eu aş fi fost în locul spionului, cum aş fi procedat? Unde mi-aş fi ascuns armamentul?".

Din spusele lui Koşelev, el ştia că spionii au coborit la a treia haltă de la gara Krâmskaia. Nagaev se întoarse la haltă, se aşeză cu faţa către dealuri şi văzu în faţa lui o cărare îngustă care urca pieptiş dealul. O luă pe această cărare şi de pe vârful dealului văzu un val de pământ. Urcându-se pe el, Nagaev văzu din nou o sumedenie de tranşee acoperite de buruieni. Una dintre ele avea o adâncime mai mare decât celelalte. „Ei, uite, aici sunt ascunse!" – spuse el ca să încurajeze pe plutonierul de geniu, care nu mai putea de oboseală. Plutonierul sări în tranşee şi imediat exclamă: „Tovarăşe locotenent-colonel, am dat de ceva metalic!...".

Nagaev sări şi el înăuntru, dădu la o parte frunzele şi

descoperi un geamantan.

...Americanii şi-au echipat bine agenţii. În geamantan Nagaev găsi două automate cu o rezerva enormă de cartuşe, câteva grenade de mână, un pistol „Walter”, alte două pistoale, încărcate cu gaze lacrimogene, aparate mici de fotografiat, busole, hărţi, tabele cu cifruri, un mare număr de buletine false, livrele militare şi diferite adeverinţe ale unor instituţii sovietice. În geamantan mai erau bani iranieni în valoare de 34.000 de ruble... Cu aceste trofee, Nagaev se întoarse la Rostov.

CINE ERAU EI?

După cum am văzut, spionii trimişi de serviciul american de spionaj n-au reuşit să facă mare lucru pentru că Securitatea a primit un ajutor preţios din partea minunaţilor şi curajoşilor oameni sovietici, ca Lenka Klimov, învăţătorul din Gruzia, femeia de serviciu, miliţianul Grilenko, bătrânul pădurar şi alţii care-şi iubesc neţărmurit patria.

Dar cine erau netrebnicii şi de unde-şi recrutează serviciul american de spionaj oamenii? După cum a reieşit din anchetă, unul dintre spioni, anume Ivan Voloşanovski, ca şi Kurocikin, a fost un hoţ şi un potlogar, a cutreierat toată ţara, iar într-una din gări a cunoscut pe Leonid Koţelev, care era hoţ de aceeaşi teapa cu el.

Pentru a scăpa de judecată, Voloşanovski şi Koţelev au hotărât să fugă în „lumea liberă” şi au trecut în Iran. Pentru a evita orice neplăceri, ei au destăinuit serviciului iranian de spionaj tot ce li s-a cerut. Voloşanovski se angajă paznic al bisericii ortodoxe ruse din Teheran (minunat post pentru un hoţ de meserie!), iar Koţelev se angajă şofer. Curând ei intrară în organizaţia monarhistă a emigranţilor ruşi, condusă de diaconul Efim Şiţkov. Într-o zi emigrantul Peruanski, translator al ambasadei S.U.A,

în Teheran, prezentă pe Voloşanovski şi Koţelev unui „corespondent” american, care, dându-şi seama cu cine are de-a face, le propuse să-şi ofere serviciile serviciului american de spionaj. Cei doi acceptară propunerea şi plecară la München sub numele de Leonard Herz şi John Rosen. De altlel, acest „corespondent” este cunoscut autorităţilor sovietice. Numele lui adevărat e Ronald Bollembach. În 1946—1047, el a fost ajutorul ataşatului militar al S.U.A. La Moscova. Din München Koţelev şi Voloşanovski au fost duşi în oraşul Bad-Wertsfoffen, unde s-au mai întâlnit cu patru trădători de patrie. Printre el era şi Kurocikin.

Locţiitorul comandantului şcolii americane de spionaj din Kaulfbeiren, ofiţerul american poreclit „Andrei”, şi ceilalţi „profesori” au acordat mare atenţie radiotransmisiunilor.

Acest Andrei de asemenea este cunoscut. Numele tui este Harold Fidter şi e un fost curier secret al ambasadei americane din U R.S.S.

Grupul de trădători a fost instruit în privinţa selectării informaţiilor de spionaj, a folosirii armelor de foc, a luptei corp la corp, a metodelor de conspiraţie şi a lansării cu paraşuta. Pe lângă pregătirea „teorelică”, agenţii primeau şi o pregătire „practică”. Pe poligonul de lângă oraşul Landsberg, ei făceau adeseori exerciţii de aruncare în aer a podurilor, a şoselelor şi a căilor ferate.

Americanii vorbeau mereu agenţilor lor despre „inevitabilitatea” războiului şi afirmau, cu lăudăroşenia oamenilor gata la orice mârşăvie, că ziua declanşării războiului nu e departe…

– Diversiunile sunt deosebii de folositoare în timp de război, aşa că voi trebuie să vă cunoaşteţi bine meseria! spuneau ei.

Înainte de plecarea în U.R.S.S., Voloşanovski, Koşelev şi Kurocikin au primit sarcina de a mai recruta şi alţi agenţi

pentru a-i duce peste graniţă. În afară de aceasta, ei trebuiau să procure buletine de populaţie, livrete militare, adeverinţe, foi de drum şi diverse informaţii cu privire la obiective industriale şi militare

– Dacă nu reuşiţi să cumpăraţi sau să furaţi acte, procedaţi cu hotărâre. De aceea vi se dau arme! îi povăţuiau „profesorii” lor, îndemnându-i să omoare oamenii sovietici.

Procurând buletinele de populaţie, ei trebuiau să-şi noteze numărul, seria, termenul de valabilitate ţi să le transmită prin radio la centru pentru a putea fi folosite la întocmirea actelor false pentru alţi agenţi.

– Trebuie să adaug, spuse Koşelev la interogatoriu, că americanii cereau să fotografiem chiar şi actele cetăţenilor la care vom locui temporar. Ei ne sfătuiau să dăm oricâţi bani împrumut noilor cunoscuţi, dar sa le cerem pentru câtva timp buletinul de populaţie sau livretul militar. În acest timp trebuia să le fotografiem…

Zi de zi cultivau americanii în Voloţanovski, Koţelev, Kurocikin şi alţi trădători duşmănia şi ura faţă de regimul sovietic, iar în timpul liber îi duceau la München, Stüttgart, Landsberg, Obersdorf şi alte oraşe germane, unde petreceau prin cabarete, case de tolerantă; îi descompuneau din punct de vedere moral şi fizic şi îi transformau în lepădături pentru care singura cale de urmat rămânea doar aceea a crimei. În timpul anchetei, agenţii americani Voloţanovski, Koşelev şi Kurocikin şi-au demascat în întregime „stăpinii” care i-au dus pe calea trădării de patrie, a unei morţi netrebnice şi a dispreţului oamenilor cinstiţi.

Poate cititorii se vor întreba ce s-a întâmplat cu cetăţenii la care au poposit spionii în Rostov şi în alte oraşe ale tării?

Organele Securităţii de stat au stabilii ca ei nu ştiau care e adevărata faţă a noilor „prieteni” şi de aceea au

fost puşi în libertate. Altă dată vor trebui însă să fie mai atenţi şi mai vigilenţi faţă de cunoştinţele întâmplătoare...

(SFIRŞIT)

(Tradus din limba rusă de Ion Dragomir)